

Historiehøst

- fortællefest i Sydhavnen

Den blå bangebuks og andre børneeventyr fra Sydhavnen

9 eventyr digtet af børnene selv i samarbejde
med fortælleren Hans Laurens

Støttet af
Københavns
Komune

Facebook.com
historiehøst

Den blå bangebuks
og andre eventyr fra Sydhavnen

**9 eventyr digtet af børnene selv i
samarbejde med fortælleren
Hans Laurens**

2015

Forord

Når der skal være fortællefest, skal børnene være med, og vi ville gerne høre børnenes egne eventyr om livet i Sydhavnen. I denne lille bog er de så. 0. og 1. klasser fra de tre folkeskoler i Sydhavnskvarteret - Skolen i Sydhavnen, Ellebjerg Skole og Bavnehøj Skole har digtet dem sammen med fortælleren Hans Laurens. Det er blevet til sjove, skøre, crazy historier, som vi håber I vil nyde og fortælle videre. De foregår alle her i Sydhavnen, i børnenes Sydhavnen.

Kærlig hilsen

Chanet Deleuran,
Jette Jule Stenbæk og
Katja Lange,
Historiehøst

Indhold

Forord

Tekopperne

0.rød, Skolen i Sydhavnen

side 1

Svømmeturen

0.grøn, Skolen i Sydhavnen

side 5

Hulen

0.blå, Skolen i Sydhavnen

side 10

Guldfisken

0.gul, Ellebjerg skole

side 16

Tyveri

0.grøn, Ellebjerg skole

side 20

Mareridt

0.blå, Ellebjerg skole

side 27

Edderkoppen

0.rød, Ellebjerg skole

side 32

Kældereren

1.x Bavnehøj skole

side 37

Sure Sokker

1.u Bavnehøj skole

side 42

Bagord

side 47

Tekopperne

Der var engang en dreng og en pige; Jonas og Viola. På vej hjem fra skole, fik øje på en hemmelig gang, som de aldrig havde lagt mærke til før. De blev selvfølgelig meget nysgerrige og fik lyst til at udforske den.

Gangen var mørk og uhyggelig og de gik forsigtigt fremad skridt for skridt. Pludselig stod der en høj tynd skikkelse foran dem. En stor blå bangebuks med langt strithår, kartoffelnæse og store forskrækkede øjne. Han stod bare og stirrede på dem med en kop dampende varm te i hånden.

Børnene blev så forskrækkede ved synet af den blå bangebuks, at de begge udstødte et skrig. Det fik bangebuks til at tabe tekoppen, så den varme dampende te løb ud på jorden og brød i brand.

Flammer tændte ild i bangebuks bukser som begyndte at ryge. Pludselig forvandlede han sig til en kæmpe Monsterløve med en mund fyldt med sylespidse tænder. Monsterløven

stirrede ondt på de to børn og udstødte et højt frygteligt brøl, der var som et stormvejr af ulækkert løvespyt. Monsterløvens spyt og dårlig ånde lugtede så surt og var så stærk at de to børn, Jonas og Viola, blev forvandlet til to små mini løver med hver en rygsæk på ryggen.

Overraskede kiggede de på hinanden og opdagede slet ikke, at den store Monsterløve forvandlede sig tilbage til den høje tynde blå bangebuks med de store forskrækkede øjne.

Der stod han igen foran dem med en kop te i hånden og før de vidste af det blev miniløverne, som var Jonas og Viola til to små fine tekopper. Der stod de bare på jorden og kunne hverken røre sig eller sige noget. Bangebuks kiggede overrasket på de to tekopper. Så bøjede han sig ned og samlede dem op og tog dem med ind i sit køkken. Her satte han dem ind i opvaske-maskinen og lukkede lågen og trykkede start. Det var meget ubehageligt at blive vasket på den måde. Masser af svidende sæbe og kogende varmt vand, som blev spulet på dem fra alle sider. Endelig var det slut og opvaske-maskinen blev stille. Så blev lågen åbent og til deres overraskelse, var det deres mor som tog dem ud og satte dem op i køkkenskabet.

De var kommet hjem, men det vidste deres

mor ikke og de kunne ikke fortælle hende det for de var jo bare tekopper

Lidt efter blev de taget ud af skabet igen og sat ind på stuebordet på en fin dug sammen med flødekande, sukker og dejlig kage. Det var deres tante som kom på besøg. Jonas og Viola var bare fine tekopper og kunne ikke sige goddag eller få et knus af tante.

Det var først da tante skænkede te i sin kop at der skete noget. Der lød et lille smæld og så sad Jonas fortumlet på bordet midt i kagen, ødelagte tekopper og munden fuld af skoldende varm te som han spruttede lige ud i hovedet på tante.

Tante og mor råbte op. Så standsede de og kiggede måbende på Jonas, som måtte forklare, at han var blevet forvandlet til en tekop sammen med Viola. Men hvor var Viola? Selvom de hældte varm te i alle kopper var der ingen af dem som blev til Viola. Og på trods af at de prøvede mange gange, virkede det ikke.

Den aften gik alle triste i seng. De savnede Viola og alle undrede sig over hvor hun var.

Ved midnat da alle sov og det store ur i stuen slog 12, lød der et kæmpe brag fra køkkenet. Alle i familien for ud af sengen for at se hvad der var sket.

Der midt på køkkenbordet sad en overrasket

Viola. Køkkenskabet var faldet ned fra væggen og var totalt smadret.

Det viste sig, at Viola var den sidste kop i køkkenskabet. Den, som mor ikke havde stillet på bordet, da tante kom på besøg. Men kl 12 midnat var hun altså blevet sig selv igen.

Jonas og Viola var hjemme igen og alle var glade. Næste dag på vej fra skole prøvede de igen at finde den hemmelige gang, men den var forsvundet og de fandt den aldrig igen.

0.rød Skolen i Sydhavnen

Svømmetur

Der var engang en far der hed Rolf og hans to børn Emma og Carl. En sommerdag besluttede de sig for gå i havnebadet. De kunne rigtig rigtig godt lide at gå i vandet, når himmelen var blå og det var varmt.

Det var en lidt mærkelig familie. Far Rolf var høj, helt skaldet og havde en utrolig bred mund, så han næsten lignede en torsk, hvis det altså ikke lige havde været for hans spidse tænder og de skæve grønne øjne. Carl havde arvet sin fars grønne øjne og var født med en omvendt næse. Hans næsebor vendte opad. Det så underligt ud og var meget upraktisk, specielt når det regnede, for så blev hans næse hurtigt fyldt med vand. Det var noget så ubehageligt. Hans søster Emma havde de samme grønne øjne som resten af familien og havde fået mærkelige omvendte ører, hvor øreflipperne vendte opad. Det så også meget mærkeligt ud.

Meget typisk kunne far Rolf ikke finde sine

badebukser. Han var sandt at sige noget af et rodehoved og kunne sjældent finde noget som helst. Da han til sidst opgav at finde sine badebukser besluttede han at købe sig et par nye. Men butikken havde udsolgt så i stedet måtte han købe en blomstret badedragt. Far Rolf var ligeglad, for nu skulle de i vandet.

“Hvem kommer først i vandet”, råbte far Rolf og så løb de alle ud af badebroen. De var så ivrige efter at komme i vandet, at de slet ikke bemærkede, at de var, de eneste der var i havnebadet den dag. Det var mærkeligt. Når vejret var godt og varmt var der altid rigtig rigtig meget mennesker. Hvis de havde læst, hvad der stod på den store tavle, som hang udenfor indgangen til Havnebadet, ville de vide, hvorfor der ikke var nogen. Men det gjorde de altså ikke.

De løb alt hvad de kunne og hoppede lige ud i vandet uden at vide, at der var en hvid haj i Havnebadet, som var sulten og åd mennesker. Lige så snart de var kommet ned i vandet dukkede hajen op. Den elskede blomstrede badedragter og angreb far Rolf først. Som et lyn snappede den begge farens lillefingre som en snack

“Av, av av av” råbte faren og flygtede op af vandet.

Carl var heldigere. Han elskede sine badebukser, som var en oppustelig krokodille. Foran havde han hovedet og bagved en lang krokodillehale. Da hajen angreb ham, tog han sin krokodillehale og så gav den hvide haj en ordentlig lussing. Hajen blev så overrasket og rasende at den slugte hans søster Emma i en eneste mundfuld og straks svømmede ud i det store hav.

Emma lå nede hajens mave. Det var et rigtigt ubehageligt sted. Hajen havde slugt rigtig mange mærkelige ting gennem tiden. Der lå et helt toilet, kranier af mennesker og en halv cykel samt en død soldat med gevær og det hele. Der var heller ikke ret meget plads at røre sig på inde i hajens mave og der lugtede helt forfærdelig af rådne fisk og prut.

Imens løb far Rolf og Carl hen for at finde nogen eller noget, som kunne hjælpe med at fange hajen og redde Emma. Tilfældigvis kom der en kaskelothval forbi. De spurgte høfligt, om den ikke lige kunne spise hajen og befri pigen, men kaskelotten svarede, at den for det første ikke spiste hajer og i øvrig skulle have sin frokost i fred og ro.

Far Rolf og Carl løb videre og fandt et kæmpe kæmpe stort fiskenet som de slæbte med sig og smed ned i en politispeedbåd. De startede

båden og satte de efter hajen.

De sejlede så hurtigt, at de slet ikke lagede mærke til at de tabte det store fiskenet.

Inde i maven på hajen havde Emma fået fat i den døde soldatens gevær. Hun begyndte, at skyde helt vildt så hajen døde og blev fuld af huller.

Vandet begyndte straks at løbe ind i den døde haj, som begyndte synke dybt ned uden at Emma kunne gøre noget som helst. Hun var spærret inde i hajens mave.

Far Rolf og Carl var så optaget af at lede efter hajen, at de ikke så ubåden som dykkede ud af vandet lige foran dem. Med fuld fart sejlede de lige ind i den, så politispeedbåden blev splintret i tusind stykker.

Mandskabet på ubåden reddede både far Rolf og Carl og da de hørte at Emma var blevet slugt af en hvid haj genoptog de forfølgelsen med ubåden under vandet.

I mens sank den døde haj dybere og dybere ned, mens Emma desperat forsøgte at komme ud.

En anden haj fik øje på den døde haj og blev sulten og spiste hele den døde hajens hale i en mundfuld. Emma blev bange. Ved næste bid risikerede hun at miste benene. Med besvær fik hun anbragt toilettet fra den døde

hajs mave sådan, at da den sultne haj tog en ny bid fik den toilettet i munden og flygtede med ondt i tænderne.

I det samme kom ubåden. De kunne tydeligt se Emmas ben stikke ud af den døde haj. Carl svømmede straks ud af ubåden og fik trukket sin søster ud af hajens mave. Emma satte sig op på halen af drengens krokodillebadebukser og sammen padlede de op til havoverfladen og derfra tilbage til Havnebadet, hvor de gik i vandet resten af dagen, mens far var hos lægen for at få forbundet sine lillefingre.

0.Grøn Skolen i Sydhavnen

Hulen

Der var engang en dreng og en pige der gik i klasse med hinanden. De hed Tristan og Thea. De var gode venner og snakkede tit om det, de ønskede sig allermost. De ville rigtig gerne have en hemmelig hule. Et sted, hvor de voksne aldrig kom og et sted hvor de kunne være alene. Helt væk fra alle.

Problemet var, at der var alt for mange mennesker alle steder. Thea havde mange søskende derhjemme, så der var altid uro. På legepladsen var der altid mange andre børn og i skolen ligesådan. Der var mennesker overalt. Det var rigtig irriterende. De ville bare gerne være lidt alene engang imellem. Det er svært at lave en hemmelig hule, når der er så mange mennesker. Men en dag fik de en ide.

“Vi kan lave hulen om natten, når alle sover, så kan vi endelig være alene”, sagde de til hinanden.

De aftalte, at mødes om natten, men det var også lidt vanskeligt. Thea havde ikke sit eget

værelse, men sov sammen med sin søster, så hun skulle først vente på at hun faldt i søvn.

Det andet problem, hun havde var, at hun ikke kunne komme gennem stuen, for der sad mor far og så fjernsyn. Hun måtte kravle ud af vinduet og lånte derfor et langt tov.

Den aften de havde aftalt at mødes, lå Thea og ventede at hendes søster faldt i søvn. Da hun begyndte at snorke stod Thea ud af sengen. Forsigtigt åbnede hun vinduet. Bandt rebet fast til vindueskarmen og kravlede ud. Hun boede på fjerde sal, så der var rigtig rigtig langt ned. Hun kom nemt forbi tredje sal og anden sal, men så var rebet pludselig ikke længere. Hun kiggede ned og slap og faldt lige ned i kanalen med et kæmpe plask. Thea svømmede derfra og hen til stigen og kom op af vandet.

I mens listede Tristan sig forbi mor og far som sad i sofaen og sov ved det tændte fjernsyn som sædvanlig.

Hans forældre havde sat et videokamera op på hans værelse, så de kunne se hvordan han lå og sov, mens de så fjernsyn inde i stuen. Det var et problem. Hvis de pludselig vågnede og kiggede op på monitoren kunne de at han ikke var i sin seng.

Tristan havde løst det ved at optage sig

selv, mens han sov. Nu afspillede han bare optagelsen, så de ikke kunne se på tv'et, at han var stukket af.

De mødtes i mørket som aftale. Der var helt øde og ingen mennesker. Sammen gik de over til skoven ved Karens Minde. Der havde de fundet et træ med mange grene. Der oppe i træet ville de bygge deres hule.

De listede sig afsted. Det var lidt uhyggeligt i mørket og pludselig midt på stien stod der en mand i sorte støvler og grønt tøj og en uhyggelig maske foran ansigtet.

Børnene standsede og kiggede på ham. Så vendte de om og prøvede at stikke af, men manden var hurtig og greb dem i kraven og puttede dem ned i en stor sæk. Han smed sækken over skulderen og gik sin vej. Børnene lå nede i sækken helt stive at skræk.

De kunne høre, at de gik ned af en sti og drejede til højre og venstre flere gange. Så gik de over noget, der lød som en bro og ned af nogle trapper. De kunne høre en dør blive åbnet og mærkede at de blev stillet på gulvet og at døren blev smækket i og låst.

Forsigtigt kravlede børnene ud af sækken. Først kunne de ikke rigtig set noget, men så pludselig så de spindelvæv, store hårede edderkopper og grinende dødningshoveder. En

zombie stod i et hjørne og en mand med en kæmpe kniv stukket tværs igennem hovedet lå på gulvet. Der var økser, sværd og blodige knive i bunker.

Der var så uhyggeligt at børnene lukkede øjnene og skubbede sig baglæns over mod væggen. Der stødte de ind i noget stort, klamt og koldt. Det rørte sig og faldt ned over dem. Så blev der helt stille. Forsigtigt åbnede de øjnene så de lige ind i de ondeste hekseøjne. Børnene udstødte et lille skrig, men heksen blev bare liggende uden at røre sig. Så gik det op for børnene, at heksen var lavet af gummi ligesom alle de andre i kælderen. Det var som det Uhyggelige Slot på Bakken. Men selvom alle skikkelserne i rummet var lavet af gummi, så stirrede de alligevel så livagtigt på dem, at de fik gåsehud alligevel.

Børnene sad med hinanden i hænderne nede på gulvet i et hjørne. Hvad skulle de gøre? Hvordan skulle de komme ud? Døren, som de var kommet ind af, var låst forsvarligt og der var ikke noget, de kunne brække låsen op med. Så blev de enige om, at se om der ikke var en anden dør i rummet.

De begyndte at lede. Bag et uhyggeligt monster med store blodige hænder og hugtænder som en vampyr, fandt de en lille dør

som ikke var låst. Den havde manden glemt. De var reddet! Hurtigt skyndte de sig ud af den lille dør. Men der tog de fejl. De kom ikke ret langt så stødte de ind i en mur som lukkede gangen. De kunne ikke komme ud den vej. De var nødt til at gå tilbage til det uhyggelige rum med alle plastikzombierne.

De satte sig ned igen for at finde på noget andet. Så hørte de pludselig manden komme ned af trappen igen. Hurtigt stillede Thea sig bag døren så manden ikke kunne se hende, når han kom ind. Tristan lagde sig på gulvet. Da manden åbnede døren, begyndte Tristan at lade som om han kastede op og var syg.

“Hvad er der med dig. Op at stå!” brummede manden vredt.

Han bøjede sig ned og tog fat i Tristans arm for at hive ham op. Thea stod bag døren og så præcist det, hun ville have fat i. Manden havde puttet nøglen til rummet i baglommen. Hun løb hurtigt frem og snuppede den. Manden mærkede det med det samme og slap Tristan og snurrede rundt for at se hvad der var bag ham. Lynhurtigt løb Tristan den anden vej rundt om manden og smuttede ud af døren sammen med Thea.

Børnene smækkede døren i og låste den. Manden blev rasende og hamrede og bankede

på døren, mens han råbte og skreg. Børnene syntes det lød lidt som om han var bange.

Da de kom op af trappen opdagede de, at de var på et skib. Det var en husbåd af den slags mennesker bor i og som ligger mange af i Sydhavnen. Børnene løb over landgangen og løb hjem til deres mor og far.

Næste dag gik de ned til skibet igen. De nærmede sig forsigtigt. Der var helt stille. Der var ingen ombord. Manden var flygtet. Han havde smadret døren ind til zombierummet og var væk og kom ikke tilbage.

Tristan og Thea overtog båden og gjorde den til deres hemmelige hule og da de rigtigt begyndte at undersøge den, fandt de en stor kiste, der var propfuld af slik. De havde fundet deres hule, hvor de kunne være helt i fred og de fortalte ikke om den til nogen.

0.blå, Skolen i Sydhavnen

Guldfisken

Der var engang to børn, Ida og Jonas. De blev enige om at gå en tur i svømmehallen. Men netop den dag var det et frygteligt stormvejr og regnen væltede ned. Deres mor havde sagt nej, til at de måtte gå i svømmehallen. "Det er alt for farligt", sagde hun

"I risikerer, at der vælter træer ned over jer, når I går derhen.

Børnene ville i svømmehallen alligevel. Derfor løb de ned til Karens Minde og stjal en hest. De tænkte, at de så hurtigt kunne komme i svømmehallen og at en hest nemt kunne løbe fra et træ, hvis det væltede i stormen.

I galop red de op til svømmehallen. Tøjrede hesten til et tomt cykelstativ og gik hen til indgangen. Vagterne udenfor sagde, at den var lukket. De sagde også, at der var noget ingen i vejen med bassinet.

Børnene blev skuffede, men da vagterne i det samme tog hjem fordi det regnede, var det nemt at smutte ind i svømmehallen. Der var ingen mennesker. Tænk at have hele svømmehallen for sig selv.

Da de nåede hen til bassinet, så de til deres overraskelse, at det var helt tomt. Der var ingen vand i det kæmpestore bassin. Proppen til bassinet var væk og alt vandet var løbet ud gennem et hul.

Ida ville i vandet og kravlede ned af stigen, ned i det tomme bassin. Jonas blev stående på kanten og trillede tommelfingre. Han havde ikke lyst til, at kravlede nogen steder hen. Det var alt for uhyggeligt, syntes han.

Ida kiggede ned i hullet, mens hun spekulerede på, hvor proppen var blevet af og hvad hun kunne bruge som ny prop. Så fik hun øje på en kæmpe guldfisk, som lå midt i det store tomme bassin. En stor gylden guldfisk? Det var mærkeligt. Hun havde aldrig set en guldfisk i et svømmebassin i en svømmehal. Den var stor og skinnede som guld. Måske kunne den bruges som prop?

Hun råbte til Jonas, om han ikke lige kunne finde en spand og smide den ned til hende. Jonas kiggede rundt. Han kunne ikke se nogen spand og gad ikke rigtig finde en. Jonas var en lille smule doven og fandt altid den nemme løsning. Han fik øje på noget der lignede en orange plastkasse og smed den ned i svømmebassinet. Kassen ramte bassingulvet og kurrede lige ind i munden på den store guldfisk, som slugte den.

Kassen var bare ikke en almindelig kasse, men en nødraket nogen havde glemt. Da den ramte gulvet, blev den tændt og da den røg ind i munden på guldfisken eksploderede den.

Guldfisken fløj op i luften og eksploderede i en regn af gyldne fiskeskæl, som dryssede ned over bassinet som konfetti i tusind farver.

Ude i Zoologisk have havde stormen væltet et stort træ ned i abeburet, så der var gået hul i hegnet. En kæmpe stor gorilla, med en enorm stor gul banan, var undsluppet og kom netop forbi svømmehallen, da nødraketten eksploderede. Gorillaen så forbavset de flotte farver i luften og blev nysgerrig og løb ind i svømmehallen. Her gled gorillaen i et stykke sæbe og faldt over en vandslange, så den tabte sin bananen som fløj op i luften og faldt lige ned som ny prop i bassinet.

Naboer, der havde set eksplosionen i svømmehallen, ringede til brandvæsnet. De kom med det samme med en masse brandbiler. De standsede hele vejen rundt om svømmehallen og brandmændene begyndte at sprøjte vand. De sprøjtede og sprøjtede så meget vand, at det hurtigt fyldte svømmebassinet. Ida og Jonas sprang straks i vandet, mens gorillaen løb sin vej. Den havde vandskræk.

Ida og Jonas svømmede og dykkede og havde det dejligt. Endelig en svømmetur. Men det var, da de dykkede, at de fik øje på noget nede på bunden. Guldfisken, som eksploderede, havde haft en gammel skatkiste i maven. Den lå på

bunden og da Ida og Jonas åbnede den, var den fyldt med gamle guld og sølvpenge. Den dag blev den bedste dag i svømmehallen for både Ida og Jonas.

0.gul, Ellebjerg skole

Tyveri

Der var engang to børn, Isabella og Konrad. De var rigtig gode venner og havde en meget stor drøm om at bygge en hemmelig hule nede i Valbyparken. De samlede gamle tæpper, nogle brædder og pinde og gik ud for at finde det helt rigtige sted, hvor de kunne bygge deres hule.

Endelig fandt de et godt sted skjult bag nogle buske, hvor der ikke kom så mange mennesker. Der stod det helt rigtige træ. Det var stort og havde krone med masse af grene, der kunne skjule deres hule.

Ida og Konrad gik straks i gang med arbejdet og lagde ikke mærke til at store mørke skyer som trak sammen. Lige pludselig begyndte det at blæse og buldre i det fjerne. Det hørte børnene ikke, de var optaget af at arbejde. Så kom regnen og med den et kæmpe tordenvejr. Ida og Konrad stillede sig neden under det store træ og håbede at det snart ville gå over. Pludselig lød der et højt brag. Børnene blev kastet til jorden af lynet som slog ned i deres træ. Stammen var flækket helt ned til jorden og det begyndte at knage og svaje. Børnene blev bange og løb alt hvad de kunne væk fra træet. Et pludseligt vindstød tog fat i træets krone og fik det til at vælte. Børnene løb alt hvad de kunne, men nåede det ikke. Træets

krone ramte jorden med et højt brag og dens grene fangede dem. Heldigvis faldt det sådan, at de ikke kom noget til, men de lå fanget under et virvar af små grene. Børnene kunne ikke bevæge sig.

"Hjælp" råbte Konrad "Hjælp" råbte Ida "Hjælp, hjælp" råbte de begge.

Regnen var holdt op og der var helt stille. Ida og Konrad blev ved med at råbe. Så hørte de en stemme og så fødderne på den mand, som havde fundet dem. "Jeg, skal nok hjælpe jer. Er i kommet noget til?"

Børnene svarede nej og manden skubbede hurtigt grenene til side og fik Ida og Konrad befriet. De var heldigvis helt uskadt bortset fra små rifter og blå mærker. De havde været heldige. Hvis de var blevet ramt af en af de store grene, var de helt sikkert blevet slået ihjel.

Både Ida og Konrad græd lidt. "Nu skal jeg følger hjem", sagde manden venligt og børnene forklarede at de boede lige ovre i nærheden af Mozarts Plads og at deres mor og far var på arbejde.

Manden fulgte først Ida hjem og fulgte med helt op i lejligheden. Han var imponeret og kiggede sig nysgerrigt rundt.

"Sikke en flot lejlighed", sagde han.

"Gå nu ud på badeværelse og få vasket hænder

og ansigt".

Både Ida og Konrad gjorde som manden sagde og gik ud på badeværelset. Mens de stod og vaskede sig smækkede badeværelsedøren i. Først troede de, det var vinden, men da de ville ud var døren låst. Så troede de, den var gået i baglås og råbte på manden. Der kom intet svar, Var han allerede gået? De råbte igen og lyttede og kunne høre ham rumstere rundt ude i lejligheden. Han åbnede skuffer og skabe og de kunne høre ham rode. De råbte igen, men fik stadig intet svar.

De kunne tydeligt høre ham gå rundt og gennem nøglehullet så de ham bære rundt på Idas computer og deres fjernsyn. Han var en tyv! Han var ved at stjæle deres ting.

Nu var han inde i soveværelset og de kunne høre skuffer og skabe blive åbnet og gennemrodet og ting der blev smidt på gulvet.

Ida og Konrad hamrede og bankede på døren for at komme ud, men døren var låst og gav sig ikke. Så hørte de entredøren smække.

"Han har taget alle vores ting" råbte Ida vredt. Vi må stoppe ham!

"Og nu han er på vej hen til vores lejlighed" råbte Konrad. "Hvad skal vi gøre?"

Tyven havde helt sikkert fundet nøglen til Konrads families lejlighed i hans jakke. Tyven

kunne nemt komme ind og han vidste at Konrads forældre også var på arbejde, det havde Konrad selv fortalt ham.

De kunne ikke komme ud af badeværelset og de var endnu ikke gamle nok til at have deres egen mobiltelefon, så de kunne ikke ringe til politiet.

“Rebet” skreg Ida. “Rebet”.

Hun åbnede et højt skab i badeværelset. Stillede sig op på en stol og fik fat i et tykt reb.

“Det ligger her så vi kan komme ud, hvis det bliver ildebrand. Det er fars ide” Rebet var nemt at hægte fast i en krog i væggen. Så kravlede de ud af vinduet ned på græsplænen og løb rundt om huset og fandt ekstranøglen under en gammel flise. Ida vidste hvor familiens nødmobiltelefon var og ringede til politiet. En stemme i telefonen sagde “Det er politiet. Du er nu nr. 28 i køen”

Det kunne godt tage lang tid før de fik fat i politiet. Inden da kunne indbrudstyven være færdig med sit indbrud i Konrads families hjem.

“Så længe kan vi ikke vente” råbte Konrad og i Idas øre sagde stemmen: “Du er nu nr. 27 i køen”.

De begyndte at løbe. “Du er nu nr. 24 i køen”, sagde stemmen i Idas øre, mens hun løb.

Halvvejs til Konrads hjem standsede børnene

og tænkte sig om.

“Vi er alt for små til at klare en indbrudstyv alene. Han er alt for stærk. Vi må have hjælp” De løb så ind på Ellebjergskolens fritidshjem, hvor alle deres kammerater var. De ville gerne hjælpe og løb med alle sammen.

Da de nærmede sig Konrads lejlighed, begyndte de at råbe:

“Hurra chokolade! Konrads mor laver chokolade til os”

“Chokolade chokolade!”

De 30 børn stormede op af trappen til Konrads lejlighed. Da indbrudstyvene hørte, at der kom en masse børn hujende, gik han i panik. Han kunne ikke nå at slippe ud af lejligheden. Hvad skulle han gøre? Han kiggede sig rundt. Skubbede alle tyvekosterne ind under en seng. Åbnede et klædeskab og greb en af Konrads mors kjoler og tog den på. Så løb han ud i køkkenet og prøvede at se ud som om han stod ved køkkenbordet og arbejdede.

Konrad brasede ind i lejligheden fulgt af alle kammeraterne.

“Chokolade chokolade,” skreg de.

Konrad standsede og tabte både næse og mund. Der stod hans mor ude i køkkenet.

“Jamen mor, er du ikke på arbejde”, spurgte han overrasket

”Jeg troede slet ikke du var hjemme”

Indbrudstyven blev stående med ryggen til og spekulerede på, hvornår alle børnene var kommet ind i stuen og spisestuen.

Når de er der, er der er fri bane.

”Så løber jeg ud af hoveddøren” tænkte han.

I det samme fik Konrad øje på indbrudstyvens sko. Dem kunne han godt huske: Det var det første, han havde set, da han lå under træet og så råbte han:

”Det ikke min mor. Det er Indbrudstyven. Han er i køkkenet”

På et øjeblik kom alle børnene ud i køkkenet og 30 børn kastede sig på en gang op på nakken af tyven.

I det samme sagde stemmen i telefonen. ”Du er nummer et i køen,” og et øjeblik efter.

”Det er politiet. Hvad kan jeg hjælpe med?”

30 børn sad ovenpå indbrudstyven, som ikke kunne røre sig, men lå bare og skældte ud. Det hørte børnene ikke, de blev bare siddende.

Hurtigt kom politiets patruljevogn og hentede den ondsksfulde indbrudstyv. Ida og Konrad fik alle tyvekosterne tilbage og to dage senere inviterede Konrad og Idas mor alle de modige børn fra Fritidshjemmet på chokolade og hjemmebagte boller.

0.grøn , Ellebjerg skole

Mareridt

Mor har lige puttet Thomas og givet ham et kys på kinden. Så går hun ud af værelset, slukker lyset og lukker døren. Nu er Thomas helt alene i sit mørke værelse bortset fra hans fine lille kattekilling, Sofie, som ligger ovenpå sengetæppet og sover.

Thomas kan godt lide sin lille kat. Den får ham til at føle, at han ikke er helt alene.

Thomas falder hurtigt i søvn og begynder at drømme. Han drømmer, at han bliver forfulgt af en stor glubsk hund med skarpe tænder. Han løber alt han kan, men hunden kommer nærmere og nærmere. Thomas er i panik og tænker, at lige om lidt så bliver han flået i stumper og stykker af den store hund. Den snapper efter hans arm og skal til at sætte tænderne i den, så vågner Thomas. Hans hjerte hamrer og han er bange. Det er dejligt at vågne i sin egen seng og vide at det bare var en drøm. Men så opdager han, at han slet ikke ligger i sin egen seng. Sofie er der ikke. Dynen er der ikke. Sengen er der ikke. Hvor er han? Thomas kigger rundt og ser, at han ligger i et stort mørkt rum. Han er helt alene. Månen skinner svagt gennem de store vinduer og stengulvet er blankt i lyset. Thomas rejser sig langsomt op og begynder at gå forsigtigt rundt. Han opdager hurtigt, at han er på et

stort mørkt slot. Uden at han hører det, svæver et stort spøgelse ind i rummet. Og efter det en hel hær af spøgelse.

Thomas er på et spøgesslot. Zombier med døde ansigter bliver trykket ud af væggene som sæbebobler og flagermus flakser ned fra loftet. Thomas prøver at gemme sig bag en stor stol, men de leder efter ham. Han kan mærke, at de har fået fært af ham.

Han sniger sig ud af en dør og ind i det næste rum. Her er der genfærd, raslende skeletter og zombier overalt. Det er, som om slottet er helt levende af spøgelse af alle slags.

Nu løber Thomas for at komme væk. Op af en trappe. Højere og højere op. Han ved ikke, hvor han løber hen. Han kan høre, at de er lige bagefter ham. Han opdager, at han er på vej op i et tårn.

Hvad skal han gøre, når han når toppen? Og så er allerede han i det sidste øverste rum. Han kan ikke flygte højere op og om lidt kommer de og tager ham. Der er kun et at gøre. Kravle ud af vinduet og prøve at kravle ned på ydersiden af tårnet. Tårnet er højt og der er langt ned. Det blæser udenfor, Thomas er bange. Han vil ikke fanges af spøgelse. Han begynder at kravle ned. Det går godt et stykke, men så får han overbalance og falder og falder og falder. Thomas kan ingenting gøre. Lige der før han

tror, at han rammer jorden, bliver han til en lillebitte myre, som blæser i vinden og lander på noget, der er varmt.

Det er pludselig dag og han kan se, at han er en myre og går rundt i noget der ligner en græsmark med sort stikkende græs. Det er lidt svært at gå og han skal sådan tisse. Han kan ikke holde sig og tisser lige ned på den varme jord midt i græsset. Så hører han et brøl og ser op i ansigtet på en kæmpe med store vrede øjne.

“Av for s....”, og så får kæmpen pludselig øje på Thomas og en stor tyk finger, kommer ned imod ham. Thomas lukker øjnene og mærker et ordentlig stød. Han flyver gennem luften, mens kæmpen brøler “Gå væk din forbandede tissemyre”

Thomas har siddet på kæmpens arm og nu har han knipset ham ud i luften. Thomas rammer et træ og vågner op nede på jorden som sig selv, Thomas, drengen.

Han ved, hvor han er. Det er i Junglen nede ved Karens Minde. Så har han ikke langt hjem. Nu er det bare hjem. Thomas kan næsten se hjem, men da han vil rejse sig, kommer der en kæmpe stor dinosaur med kaninøre hen imod ham. Det er den frygtelige kanindinosaur. En uhyggelig kanindinosaur med skællet hud,

kæmpe fødder med klør, to knivskarpe tænder og røde ondskabsfulde øjne der kigger ned på ham. Thomas er rigtig bange. Den er farlig. Meget farlig og den vil trampe ham ihjel, hvis den ser ham.

Kanindinosauren løfter sin fod for at trampe på ham. I det samme pipper den første fugl. Det er ved at blive morgen. Kanindinosauren standser og lytter. Thomas lukker øjnene og tænker at nu er hans sidste time kommet. Endnu en fugl begynder at synge. Solen er ved at stå op. Kanindinosauren står helt stille og nu sker der noget mærkeligt. Dinosaurer begynder at skrumpe og jo lysere det bliver jo mindre bliver den. Til sidst er den bare en af de søde små kaniner på Karens Minde. Thomas vil bare hjem og kigger på kaninen. Men det er ikke forbi endnu. Pludselig står en troldmand foran ham.

“Du tror du kan slippe” siger troldmanden som tager sin tryllestav frem og peger på Thomas. Men Thomas vil hjem nu. Han er træt og vred. Han griber fat om tryllestaven og sparkes troldmanden over benet, mens han drejer tryllestaven væk fra sig selv. Den peger på kaninen, som bliver forvandlet til et stort rødt æble. Thomas river tryllestaven ud af hænderne på troldmanden og vender den mod ham. Trold-

manden vil sige noget, men bliver i det samme til en lille sød kanin.

Thomas tager kaninen, som er troldmanden, i ørerne og lukker den ind i et af kaninburene. Thomas kigger på tryllestaven og knækker den i to over knæet. Den har han ikke lyst til at eje. Stumperne smider han ud i vandet og så går han hjem. Han har lige lagt sig under dynen, da det banker på døren og mor kigger ind og siger:

“Godmorgen, skat”. Har du sovet godt? Du skal op og i skole”.

Thomas mumlede et eller andet og har mest lyst til at sove videre sammen med Sofie.

“Sikke et flot rødt æble: Hvor har du fået det fra? spørger mor. Thomas svarer ikke.

“Nå, men se nu at komme op” siger hun og går. Thomas ligger lidt. Det er dejligt det er morgen og han er sikker på, at det er slut med onde drømme.

0.blå, Ellebjerg skole

Edderkoppen

Der var engang en stor sort edderkop, som boede i en dyb mørk kælder. Edderkoppen syntes, det var sjovt at skræmme mennesker, når de kom ned i kælderen. Ved synet af dens lange hårede ben skreg de og løb tilbage op af trappen igen. Problemet var bare, at der næsten aldrig kom nogen ned i kælderen mere. De var alle bange for edderkoppens. Faktisk var

det længe siden, der havde været nogen. Det var rigtig trist. Ikke engang andre edderkopper kom på besøg så den følte sig meget alene. Den havde en hemmelig drøm om at blive gift med en rigtig smuk sort edderkop. Det ville den rigtig gerne, men der kom jo aldrig nogen på besøg. Ikke engang fluer eller andre insekter kom forbi og derfor havde edderkoppene heller ikke noget at spise. Det var ikke særlig rart at være ensom og sulten i en mørk og klam kælder. "Jeg må gøre noget", tænkte edderkoppene en dag. "Jeg kan ikke bare vente her". Derfor besluttede den sig for at kravle op af trappen. Det var lidt besværligt, men da den nåede stueetagen, gik den hen og bankede på en dør. Da døren gik op, stod der en stor tyk mand i undertrøje kiggede ud. Edderkoppene stod nede på dørtrinnet, men det så manden ikke. Han brummede bare og smækkede døren igen. Så gik edderkoppene over til en anden dør og bankede på. Her var det en gammel dame, der åbnede døren. Og da hun heller ikke så ned og fik øje på edderkoppene, råbte hun vredt. "Jeg kan ikke lide alle de der børn, som bare ringer på for sjov" og så smækkede hun døren så hårdt i, at edderkoppene fløj hen ad gulvet. Jeg må finde på noget andet, sagde edderkoppene til sig selv og kravlede tilbage ned

i kælderen. Dernede var der en masse ting som ingen brugte og som de alle havde glemt. I et hjørne stod en kasse med kulørt gavepapir. Edderkoppen lavede hurtigt en rigtig, rigtig fin gave med silkebånd og sløjfer. Med æsken på hovedet kravlede edderkoppene op på første sal og stillede den smukke gave foran en dør. Selv kravlede edderkoppene ind i æsken gennem et lille hul. Der sad den og var spændt på, hvad der nu ville ske. Døren blev åbnet af en pige, som straks troede at den fine gave var til hende. Hun tog den op og bar den ind i stuen mens hun tænkte på, om det mon kunne være Kasper, der havde sendt den. Pigen var en lille smule forelsket i Kasper, men turde ikke sige det til ham. Spændt åbnede hun æsken og da hun så den store sorte edderkop sidde inde i æsken, skreg hun og løb ind i soveværelset og gemte sig under sengen. Edderkoppene grinede. Det her var sjovt. Det ville den prøve igen. Nede i kælderen pakkede den en ny gave ind, som den bar op af trappen og stillede på første sal ved den anden dør og bankede på. Lidt efter kom en tyk dame ud og kiggede ned på gaven. Hvem har stillet den ved min dør? Jeg har ikke bestilt noget på internettet og jeg skal ikke betale for noget, jeg ikke har bestilt og så lukkede hun døren. Så standsede hun og tænkte sig om. Det lignede en gave. Måske

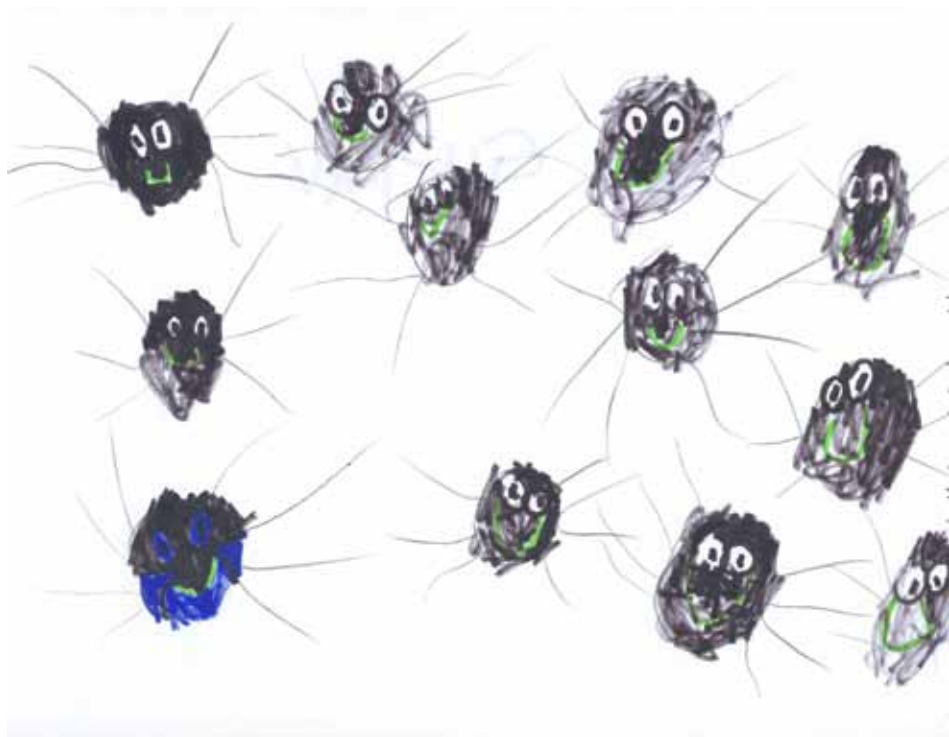
var det til hende? Der var ingen pris på, så den måtte være gratis. Den tykke dame var meget nærig. Hun kunne ikke lide at bruge penge og elskede alt hvad der var gratis. Pakken udenfor døren var gratis. Det var fint. Så behøvede hun ikke at købe en gave til den fødselsdag, hun skulle til i morgen. Hurtigt åbnede hun døren og tog pakken. Hun stillede den på bordet og gik ud i køkkenet for at lave kaffe. Den tykke dame havde også en gammel tyk kat, der altid var sulten. Den kiggede nysgerrigt på den fine kasser og forestillede sig alle de lækre ting, der kunne være i den: Ost eller masse af mus. Det blev den sulten af at tænke på. Katten gik nogle gange rundt om den flotte gave før den med sine skarpe klør flænsede papiret og åbnede den. Katten så noget sort nede i kassen og da den var gammel og ikke så så godt, troede den, det var lakrids kattermad. Det så lækket ud, syntes den og stak sin pote frem for at tage edderkoppen. Edderkoppen blev bange. Den var bange for katte og sprang ud af kassen. Katten blev lidt overrasket, men fandt hurtigt ud af at det var en edderkop. Dem kunne den godt lide at spise. De knasende så dejligt mellem tænderne. Edderkoppen løb og så sig ikke for. Først fik den en bule i hovedet, da den stødte ind i en dør. Så snublede

den over et tæppe og fløj op i luften og faldt lige ned i kattens drikkeskål. Edderkoppen hadede vand og kunne ikke svømme. Katten havde set det og kom langsomt nærmere. Edderkoppen så ingenting den sprællede i vandet og forsøgte at komme op. Katten slikkede sig om munden og kiggede ned i drikkeskålen. I det samme skete der noget helt uventet. Den gamle dame havde glemt og lukke entredøren, da hun havde hentet kassen og nu kom nabovens store bulldog gøende ind i stuen. Nu var det katten, der blev forskrækket og forsøgte at løbe sin vej med bulldoggen lige i hælene. De for rundt mellem stole, hen over borde så vaser væltede, og op i reolen. Den tykke dame kom ude fra køkkenet og råbte og skældte ud. Edderkoppen lå stadigvæk i kattens drikkeskål og var ved at drukne. Pludselig hørte den en stemme som sagde: Nu skal jeg hjælpe dig", og mærkede noget som trak den ud af vandet. Da den var sikkert væk fra det uhyggelige vand, åbnede den forsigtigt øjnene og så lige ind i den sødeste hunedderkops øjne. Hun hed Yvonne og de blev straks så forelsket i hinanden at de flyttede ind nede i hans kælder. Der fik de hurtigt en masse edderkoppebørn, så pladsen i kælderen blev for lille. Da læste edderkoppen en dag en jobannonce i avisen, hvor man søgte

uhyggelige edderkopper til et nye spøgelses slot ude på Bakken. Edderkoppen søgte straks jobbet og fik det sammen med hans kone og alle edderkoppebørnene. Så hvis I kommer på Bakken og gå ind i spøgelses slottet, er alle de edderkopper i møder i familie med edderkoppen fra kælderen.

0.rød, Ellebjergskolen

Kælderen

Der var engang to søskende, som hed Mia og Bob. De boede i en lejlighed i Sydhavnen sammen med deres mor og far. Hver dag, når de kom hjem fra skole, gik de ned i deres hemmelige hule nede i kælderen. Der havde de deres slik, deres bamser og her gemte de gaven til deres mors fødselsdag. Den dag det var mors fødselsdag, skulle de hente gaven. De åbnede døren til kælderen. En rigtig gammel dør som knirkede og med et håndtag der var ved at falde af. Der var fyldt med små edderkopper og spindelvæv på trappen, men det havde de vænnet sig til, selvom det var lidt klamt. Pludselig dryppede der noget slimet og koldt ned fra loftet, lige ned i hovedet på Mia. "Ad", råbte hun og greb sig til hovedet og fik grønligt klistret slim på hænderne. Bob kiggede på Mias hænder. "Hvor er det ulækkert og det lugter" sagde han. I det samme smækkede kælder døren med et brag og der blev helt mørkt og stille på trappen. Så hørte

de en underlig lyd. Det lød som om nogen hev efter vejret med besvær. Mia og Bob stod og lyttede. Med et glimt tændte lyst i loftet, men slukkede med det samme igen og sådan begyndte det at blinke. Tænd, sluk, tænd, sluk. Børnene havde mest lyst til at løbe op af trappen og ud i gården, men de skulle hente mors gave, så de måtte fortsætte ned i kælderen hen til deres hule.

De gik videre, mens underlige skygger af mennesker og mærkelige fabeldyr kom tilsyne på væggen, når lyset tændte. Mia holdt hænderne på sit klistrede hoved, mens hun forsigtigt gik de ned af trappen ind i mørket. Den underlige vejrtrækning blev tydeligere og tydeligere. Nu var der ikke langt hen til hulen. Den var lige derhenne. Pludselig tændte lyset igen og der stod det. Et stort ækelt monster. Det stod lige foran indgangen til deres hule og lignede mest en stor edderkop med et ansigt som et menneske med kun ét stirrende øje. Børnene gispede af overraskelse og ville flygte, men så opdagede de, at de stod midt i en stor klat slim. Deres sko sad så fast, at de kunne ikke gå. De forsøgte at komme fri og fik øje på noget, der lå på gulvet som lignede et kæmpe garnnøgle. Det var en person. Og så gik det op for børnene

at det var et menneske spundet ind i edderkoppespind.

Manden i spindet bevægede sig lidt, men kunne ikke komme fri. Nu blev børnene for alvor bange. Det gjaldt om at komme væk fra monstret, før de selv blev til garnnøgler i et klistret edderkoppespind. Hurtigt tog Bob sine sko af og trådte ud på det bare kældergulv. Mia gjorde det samme og nu kunne de flygte.

Så hørte de monstret tale: "Vent lige lidt. Jeg har noget til jer" Børnene vendte sig og så monstrets store hårede hånd række deres mors gave frem mod dem. "Jeg har passet jeres gave" sagde det med sin mærkelige stemme. "Jeg har også passet på jeres bamser og slikket" Monstret rakte bamser og slik frem med sin anden og tredje hånd. "Jeg bor her i kælderen og kender jeres hule. I dag kom den gamle mand, Torben, herved i kælderen. Han bor i stuen. I kender ham sikkert. Han kan ikke lide jeres hule og ville ødelægge den med en økse. Jeg måtte forhindre det og spandt ham ind i mit spind". Monstret så meget trist ud, mens det talte. Børnene sagde ikke noget. De kiggede bare på den store edderkop. De var slet ikke bange mere. "Jeg kan godt lide at I kommer ned i kælderen, fortsatte monstret.

Jeg er så grim, at der ikke er nogen, der kan lide mig. Men jeg passer på jeres hule"

Børnene tog gaven og bamserne ud af hånden på monstret og sammen slæbte de Torben op i gården. "Jeg går ned i kælderen igen", sagde monstret "Jeg kan ikke lide dagslys, men kommer I ikke snart ned til mig i kælderen igen?" Så stod monstret lidt, før det sagde. "Jeg er forresten kommet til at spise jeres vingummier. Jeg elsker vingummi. Håber ikke det gør noget". I det samme kom Mia og Bobs far ind i gården med sin cykel. Monstret skyndte sig ned i kælderen. "Hvad er nu det, I har gang i" spurgte han og kiggede på Torben som efterhånden var kommet ud af edderkoppespindet. "Jammen det er jo min far" sagde far. "Hvor kommer du fra og hvad laver du her, far" sagde far til sin far. "Jeg bor her" mumlede Torben. "Jeg er lige flyttet ind i stuen." "Det er altså jeres forsvundne farfar," sagde far helt overrasket til børnene". Bob og Mia kiggede forbavset på Torben og forstod at de nu pludselig havde fået en farfar, som boede i den samme gård. Han blev også overrasket over at han havde børnebørn. Det vidste han ikke, at han havde. De blev hurtigt gode venner og han viste sig at være ret flink. Hemmeligheden om monstret beholdt de sam-

men med farfar og når de gik ned til hulen, havde de altid vingummi med til monstret.

1.x Bavnehøj skole

Sure Sokker

Der var engang en hvid villa, som blev sat til salg. Familien som solgte den, kunne ikke holde ud at bo i huset, fordi det lugtede af sure sokker. Familien, der købte huset, syntes det var et dejligt sted, og lagde slet ikke mærke til hvor meget det stank. Det opdagede de først, da de var flyttet ind. For at få den grimme lugt af sure sokker væk, gik de igang med at gøre grundigt rent. Og mens moren og faren gjorde rent, med masser af Ajax, gik de to børn Sigrid og Walter på opdagelse sammen med deres hund Gaudi. Først gik de op på loftet. De tændte lyset og kom ind i et stort rum. Da de var gået lidt rundt fik de sig en overraskelse. Alt hvad der stod oppe på loftet svævede. Intet stod fast på gulvet, men fløj stille rundt mellem hinanden. Der var en gammel lampe, bøger, en hvid kommode, stole og en høj hat. Så opdagede børnene, at de selv begyndte at svæve. Gaudi derimod svævede ikke, men stod og kiggede forundret på Sigrid

og Walter. "Det er sjovt" lo Walter. "Vi kan flyve" sagde Sigrid. "Sejt" sagde Walter og fik lyst til at lave et Ninja spark. Han sparkede lige ud i luften. "Av" var der noget, der sagde. "Hvorfor siger du av?", spurgte Walter "Jeg ramte dig jo ikke" "Jeg sagde ingenting" svarede Sigrid. Walter sparkede en gang til. "Av" lød det og i det samme gik lyset ud, så der blev helt mørkt. "Hvem siger av?" råbte Walter mens Sigrid tændte deres stavlygte. Det så meget mærkeligt og uhyggeligt ud at alt svævede og bevægede sig i lyskeglen fra lygten. Pludselig faldt lyset på en svagt lysende hvidlig skikkelse foran dem og da de lyste op på skikkelsen så de, at den havde to vrede røde øjne. Det var et spøgelse og det lugtede stærkt af sure sokker. Børnene blev bange for spøgelser og lugten var så kvælende, at de ville stikke af. Med besvær fik de fat i loftstrappens gelænder og tumlede ned ad trappen, ned til mor og far. Det havde været lidt uhyggeligt oppe på loftet, men ikke mere end at de fik lyst til og gå på opdagelse i kælderen. Da de kom ned i kælderen følte de sig pludselig meget tunge. Det var som om de vejede 10 ton hver. De kunne næsten ikke flytte fødderne. Den eneste, som ikke havde det sådan, var Gaudi. Den løb bare rundt og snusede og logrede med halen. De to

børn tændte deres lommelygte og der stod spøgelseset med de røde øjne. Børnene løb bare længere ind i kælderen ved synet. Men ikke særlig hurtigt. Deres fødder var bare så tunge. De lagde slet ikke mærke til at de løb ind på en græsplæne. Der var mærkeligt med en græsplæne i en kælder, men det tænkte de ikke på. Men det var heller ikke en rigtig græsplæne, men en fælde. Midt ude på plænen faldt den sammen og styrtede ned i et dybt hul. Sigrid og Walter faldt og faldt lige ned i havet og ned på bunden, hvor de blev fanget af en kæmpe blæksprutte. Blæksprutten greb dem med sine otte arme og gav dem et kæmpe stort blæksprutte knus, før den ville spise dem. Men inden den nåede det, kom der en spækhugger med skarpe tænder. Blæksprutten blev forskrækket og flygtede. Spækhuggeren så sultent på børnene og slikkede sig om munden, men før den nåede at sætte tænderne i dem, kom der en stor glubsk dinosaurhval. Spækhuggeren skyndte sig væk, mens dinosaurhvalen slugte både Sigrid og Walter i en mundfuld. Nede i maven på den store dinosaur var der mørkt og uhyggeligt og fyldt med fæle hekse og zombier. Børnene så dem komme nærmere og nærmere og styrtede hen til en dør i den

ene ende af den store mave. De åbnede døren og mærkede med det samme heden og så det røde skær af buldrende ild. Foran dem stod en djævel med horn i panden og trebenet fork. Den grinede og bød dem velkommen til helvede og slog begge børn i hovedet med sin fork. Det forvandlede dem til skeletter som begyndte at løbe forvirrede rundt i flammerne. Hvordan skulle Sigrid og Walter nogensinde kommet hjem igen? Når man først er i helvede, kommer man aldrig ud igen? Lige i det øjeblik gik døren til helvede op. Gaudi kom gøende ind af døren med spøgelseset, der lugtede af sure sokker, på ryggen. Lugten af sure sokker var så stærk, at al ild i helvede gik ud og alle djævlene flygtede skrigende til alle sider. Børnene var befriet og skyndte sig at sætte sig op på ryggen af Gaudi og sammen med spøgelseset red de tilbage ind i maven på dinosaurhvalen og derfra ud af munden på den. Der blev de reddet af en delfin som svømmede dem op til overfladen og derfra kunne de kravle op i kælderen. Problemet var, at børnene stadigvæk var skeletter, men spøgelseset var pludselig blevet en lille mand, som tog dem i hånden og trak dem op af tarppen. Op på loftet hvor de straks blev forvandlet til mennesker igen. "Endelig

befriet”, sagde spøgelse, som nu var blevet en lille mand. Jeg fik at vide, at kun hvis jeg reddede nogen ud af helvede, ville jeg igen blive et menneske. Sigrid, Walter, Gaudi og den lille mand gik ned af trappen. Huset var blevet så skinnende rent og lugtede slet ikke af sure sokker mere. Den lille mand kiggede på børnene. “Jeg tror jeg rejser videre. Jeg kan ikke lide at leve steder, der lugter af sæbe. Jeg kan bedst lide mine sure sokker og er glad for at jeg er blevet et menneske igen. Så gik han, manden der elskede at være sammen med sine sure sokker.

1.u Bavnehøj skole

Bagord

Det skal være en fornøjelse og glæde at fortælle en historie, ellers duer det ikke. Det vigtigste er at føle den samme stolthed ved at fortælle, som det er at vise sin nye telefon frem. Glæden ved at lytte og fortælle skal børn opleve fra de er små. Børn skal have fortalt historier. Mange historier. Men historier skal ikke blot fortælles til børn. Børn skal også lære at digte og fortælle historier, som er deres egne og som de er stolte af og glade for. Mindre børn har ikke evnen til at styre handlingen i en historie. Bevidstheden om handling og konsekvens, som er fundamentet i den narrative fortælling, er en modning af hjernen som børnene først når omkring 3. klasse. Derfor er fortælling med mindre børn en proces, hvor den voksne styrer handlingsgangen, mens børnene fylder på med vildvoksende ordbilleder. Det er børn gode til. Deres ideer overgår nemt hvad voksnes fantasi kan komme op med. Fortælling for min-

dre børn er et samarbejde, hvor den voksne er, historiens chauffør, og skal tage ja-hatten på og acceptere alt uanset hvor vildt det er. Historierne i denne bog er ikke litteratur, men fortalte historier der er slingrer ud af den narrative vej som en løbsk radiobil .

Det har været sjovt at digte historier sammen med børnene fra de tre skoler i Sydhavnen. Tak til lærerne som sprang på med det samme og ikke mindst til Ditte fra Kulturstedet Karens Minde som hjalp med kontakten til skolerne. e

